

72. Kulluk

Peygamberin gönderiliş gayesi, insanın yaratılış gayesiyle aynı noktada birleşir. O da Allah’a kul olma çizgisidir.

Cenâb-ı Hakk, Kur’ân-ı Kerîm’de: “Ben cinleri ve insanları ancak Bana kulluk yapsınlar diye yarattım.” (Zâriyât, 51/56) buyurarak bu hususa işaret etmektedir. Demek oluyor ki bizim esas yaratılış gayemiz, Allah (cc)’ı bilip tanımak ve O’na layıkıyla kul olmaktır. Yoksa yeme içme, mal ve mülk kazanma veya dünya boyutlu evbark sahibi olma değildir. Gerçi bunlar da bizim için fitrî ihtiyaçlardır; ancak yaratılışımızın gayesi değildir. İşte peygamberler bize bu sırlı yolu göstermek için gelmişlerdir. Âyetle: “Senden önce hiçbir peygamber göndermedik ki ona, ‘Benden başka ilâh yoktur; o hâlde Bana kulluk edin’ diye vahyetmiş olmayalım.” (Enbiya, 21/25) denilerek bu hususa işaret edilmiştir.

Ubudiyet ve Kulluğu ile Efendimiz

Hele ibadeti, hele ibadeti! O’nun ibadetine bakan insan, sanki O, hayatında başka hiçbir iş yapmamış da hep ibadet etmiş zannederdi. Evet, O, kulluğunda bu kadar derindi. Zaten bütün güzelliklerde de O, öyle değil miydi?

O, namazında kulluğunu o denli derin temsil ediyordu ki neredeyse ürperip ağlamadığı namaz yok gibiydi. Sahabe, namaz kılarken O’nun sinisinin değirmen taşının ses çıkardığı gibi ses çıkardığını söylemektedir. Elbette ki bu hâl, O’nun en yüksek seviyede kulluğunu ifâ edebilme gayretinden ileri geliyordu.

Namaz, O’nun âdeti şehvetle arzulanmış bir işti. Başka hiçbir zevk O’na namazın verdiği zevki vermiyordu.

Hiz. Âişe validemiz (r.anha) anlatıyor:

“Bir gece uyandığımda Allah Resûlü’nü yanımda göremedim. Aklıma, diğer hanımlarından birinin yanına gitmiş olabileceği ihtimali geldi. El yordamıyla etrafı yokladım. Elim ayağına dokundu. O zaman Allah Resûlü’nün namaz kılmakta olduğunu anladım.”

Efendimiz, Kur’ân okutur, dinler ve ardından da, “Kur’ân’ı indirdiği gibi dinlemek isteyen, İbni Ümmi Abd’den (İbni Mes’ud) dinlesin.” buyururlardı. O, bir ilim dağırcığı, daha doğrusu bir ilim okyanusuydu.

O, ömrünü kullukla geçirmişti. Namaz O’nun en sevdiği gözdesiydi. Gece gündüz namaz kıldı ve hep öyle yaşadı. Nasıl yaşanırsa öyle ölüneceğini zaten O söylememiş miydi? Ve her fânî gibi O da ölecekti. Ama O, “namaz” deyip yaşamıştı ve “namaz” deyip hayata veda edecekti...

Trende Yolculuk

Trende yan yana oturduğumuz adam, karşımızdaki delikanlıya nutuk çekiyor ve:

— Sigara efkâr dağıtır, diyordu. Yak bir tane.

Çocuk, adamın kendisine uzattığı sigarayı kibarca reddederek:

— Sağ olun, diye cevap verdi. Kullanmıyorum.

— Amma yaptın ha, dedi adam. Yoksa annen mi kızar?

Bu lâflar çevremizdeki yolcuların gülüşmelerine yol açmış, benimse fena hâlde canımı sıkıyordu. Uyumak niyetiyle kapattığım gözlerimi aralayarak delikanlıya baktım. 20 – 22 yaşlarında olmalıydı. Son derece temiz bir ifadeye sahip olan yüzü, adamın söylediklerinden sonra hafifçe kızarmıştı.

Adam:

— Herhâlde sen aslan sütü de kullanmazsın, diye devam etti. Kullanmazsın, değil mi?

Delikanlı, onun içkiden bahsettiğini anlamıştı. Bu sefer susmayıp:

— Bira dahil bütün içkiler haramdır, dedi. Elbette kullanmıyorum.

Konuşmaları, benim olduğu kadar ayakta seyahat eden yolcuların da dikkatini çekmiş olmalıydı. Herkes kulak kesilmiş, onları dinliyordu.

Adam:

— Peki, dedi. Ya Millî Piyango’ya ne dersin? Hani şu televizyonda reklamları olan.

— O da aynı şey, diye cevap verdi delikanlı. Yani o da bütün kumarlar gibi haram.

Adam, alaycı bir ifadeyle:

— Amma tutucu bir insansın be kardeşim, dedi. O haram, bu haram... Millî Piyango'nun Millî Takım'dan ne farkı var ki?

Çocuk yine susmayı tercih etti. Ancak sıkıldığı her hâlinde belli oluyordu. Adam ise aklı sıra onu köşeye kısırmış ve perişan etmişti. Sigarasının dumanını çocuğa doğru bir kahraman edasıyla üflerken:

— Cehennem korkusundan dünyanın bütün zevklerinden mahrum kalıyorsunuz, dedi. İş mi sizin yaptığınız?

Dayandığım yerden doğrularak adama baktım. Bu sefer bana dönerek:

— Ne dersin dostum, dedi. Haklı değil miyim? Hepimiz az çok yanmayacak mıyız? Üstelik hep beraber olduktan sonra ne var korkacak?

Sinirlerim iyice tepeme çıkmıştı. Yine de sakın bir ifadeyle:

— Gerçekten cesur bir insanmışsınız, dedim. Sahi, yanmaktan korkmuyor musunuz?

— Pek korktuğumu söyleyemem, diye cevap verdi. Elle gelen düğün bayram değil mi?

Böyle diyerek koltuğuna biraz daha gömüldü ve cam kenarındaki sigarasına doğru uzandı. Paketin yanında duran çakmağı ondan önce alarak ateşledim ve:

— Buyurun, dedim. Yakın.

Paketten büyük bir pozla çıkarttığı sigarasını çakmaktan âdeta fışkıran aleve doğru uzatırken:

— Hayır, dedim. Sigaranızı değil, parmağınızı uzatın.

— Anlayamadım, dedi. Neden parmağımı uzatacaktım?

— Cehennemde yanmaktan korkmadığınızı, bundan daha iyi nasıl gösterebilirsiniz, dedim. Doğrusu hepimiz merak ettik.

Adam ne diyeceğini şaşırarak ve bir saattir işleyen çenesi âdeta tutulmuştu. Yerinde bir müddet kıvrandıktan sonra:

— İneceğim istasyona geldim, diyerek ayağa kalktı ve kalabalığı yararak gözden kayboldu.

Çakmağın bende kaldığını, adam gittikten sonra fark ettim. Bunu karşımdaki delikanlı da görmüş ve gülmeye başlamıştı. Çakmağı ona doğru uzatırken:

— Sigara içmiyorsun ama çakmak sende kalsın, dedim. Artık onu nerede kullanacağını çok iyi biliyorsun.